

ข้อกำหนดวินัย

โดยหัวหน้างานวินัยและสอบสวน

ข้อกำหนดวินัยมีความสำคัญอย่างไร ในฐานะที่เราเป็นข้าราชการจำเป็นต้องรู้เรื่องข้อกำหนดวินัยเพราะอะไร

ข้าราชการจำเป็นต้องรู้ข้อกำหนดวินัย เพื่อจะได้ประพฤติปฏิบัติตนให้ถูกต้องตามข้อกำหนดวินัยนั้น ซึ่งจะก่อให้เกิดความเจริญหรือผลดีทั้งต่อทางราชการ และต่อตัวข้าราชการคือตัวของเราเอง ผลดีต่อทางราชการก็เช่น เพิ่มประสิทธิภาพและประสิทธิผลของงาน เมื่อข้าราชการตั้งใจทำงานด้วยความซื่อสัตย์แล้วก็จะทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ และเกิดผลสำเร็จอย่างคุ้มค่าและประหยัด ทำให้ประชาชนศรัทธา เลื่อมใส สำหรับผลดีต่อตัวเราเองก็เช่น มีความภูมิใจที่ได้ทำความดี มีวินัยดี ซื่อสัตย์สุจริตและปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้เกิดความสำเร็จในการปฏิบัติงาน เป็นที่เชื่อถือของผู้บังคับบัญชา ผู้ร่วมงาน และผู้พบเห็น ทำให้มีความเจริญในหน้าที่การงาน เช่น ได้รับเลื่อนขั้นเงินเดือนเป็นพิเศษ ได้รับการเลื่อนตำแหน่ง เป็นต้น

ในอดีตข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยจะต้องนำเอาบทบัญญัติเกี่ยวกับเรื่องวินัยข้าราชการพลเรือนสามัญตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาใช้บังคับด้วย เนื่องจากมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย พ.ศ. 2507 ได้บัญญัติไว้ให้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลม

ปัจจุบันได้มีพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2547 ซึ่งประกาศใช้บังคับแล้วเมื่อวันที่ 12 พฤศจิกายน 2547 และได้ยกเลิกพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย พ.ศ. 2507 ดังนั้นปัจจุบันในเรื่องเกี่ยวกับบทบัญญัติเรื่องวินัยจึงต้องเป็นไปตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2547

ในที่นี้จะขอกล่าวเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับเรื่องข้อกำหนดวินัยหรือบทวินัยที่ปรากฏอยู่ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2547 เท่านั้น และเพื่อสะดวกในการทำความเข้าใจจะขอแบ่งเป็นประเภทของความผิดวินัย ดังนี้

1. วินัยอย่างไม่ร้ายแรง ได้แก่การไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดวินัยในลักษณะของความผิดวินัยตามมาตราต่างๆ ดังนี้

- มาตรา 38

ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาต้องสนับสนุนการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยด้วยความบริสุทธิ์ใจ

- มาตรา 39 วรรค 1, วรรค 2, วรรค 4

ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ต้องปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความซื่อสัตย์สุจริต เทียงธรรม ขยันหมั่นเพียร และดูแลเอาใจใส่รักษาประโยชน์ของทางราชการ

ห้ามมิให้อาศัยหรือยอมให้ผู้อื่นอาศัยอำนาจหน้าที่ราชการของตนไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อมหาประโยชน์ให้แก่ตนเองหรือผู้อื่น

ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาต้องปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย ระเบียบ แบบแผนของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของทางราชการ

- มาตรา 40 วรรค 1

ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาต้องไม่รายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา การรายงานโดยปกปิดข้อความซึ่งควรแจ้ง ถือว่าเป็นรายงานเท็จด้วย

- มาตรา 41 วรรค 1

ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาต้องประพฤติเป็นแบบอย่างที่ดี มีความสุภาพเรียบร้อย วางตนให้เหมาะสมกับวัฒนธรรมอันดีงามของสังคมไทย อุทิศเวลาให้กับทางราชการอย่างเต็มที่ รักษาความสามัคคี ช่วยเหลือเกื้อกูลในการปฏิบัติหน้าที่ราชการระหว่างผู้ร่วมปฏิบัติราชการด้วยกัน

- มาตรา 42

ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาต้องไม่กระทำการหรือยอมให้ผู้อื่นกระทำการหาประโยชน์อันอาจทำให้เสื่อมเสียความเที่ยงธรรมหรือเสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน การกระทำดังกล่าวให้ถือว่าเป็นการกระทำผิดวินัย

- มาตรา 43

ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาต้องไม่เป็นการกรรมการผู้จัดการ ผู้จัดการ หรือดำรงตำแหน่งอื่นที่มีลักษณะงานคล้ายคลึงกันนั้น ในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท เว้นแต่เป็นการปฏิบัติราชการหรือได้รับมอบหมายจากอธิการบดี

- มาตรา 44

ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาต้องรักษาชื่อเสียงของตนและรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย โดยไม่กระทำการใดๆ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว

- มาตรา 47 วรรค 1

ผู้บังคับบัญชาผู้ใดเมื่อปรากฏว่ามีมูลที่ควรกล่าวหาว่าข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาผู้ใดกระทำผิดวินัยละเลยไม่ดำเนินการทางวินัยตามหมวด 6 ให้ถือว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัย

2. วินัยอย่างร้ายแรง ได้แก่การไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดวินัยในลักษณะของความผิดวินัยตามมาตราต่าง ๆ ดังนี้

- มาตรา 39 วรรค 3, วรรค 5

การปฏิบัติหรือการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

การปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจ หรือประมาทเลินเล่อไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบแบบแผนของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของทางราชการ หรือขาดการเอาใจใส่ระมัดระวังรักษาประโยชน์ของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

- มาตรา 40 วรรค 2

การรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

- มาตรา 41 วรรค 2

การกลั่นแกล้ง การดูหมิ่น เหยียดหยาม กดขี่ ช่มเหง ผู้ร่วมปฏิบัติราชการ นักเรียน นิสิต นักศึกษา หรือประชาชนอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

- มาตรา 44 วรรค 2

การกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ หรือกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

- มาตรา 47 วรรค 2

ผู้บังคับบัญชาผู้ใดกลั่นแกล้งผู้ใต้บังคับบัญชาในการกล่าวหาหรือดำเนินการทางวินัยให้ถือว่าผู้บังคับบัญชาผู้นั้นกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง

จากการแบ่งแยกข้อกำหนดวินัยออกเป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงและความผิดวินัยอย่างร้ายแรงดังกล่าวข้างต้น จะทำให้เข้าใจได้ชัดเจนว่าการกระทำใดเป็นความผิดวินัยหรือไม่เพียงใด และการกระทำใดถึงขั้นเป็นวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งมีระดับโทษถึงไล่ออกหรือปลดออก เพื่อจะได้ประพฤติปฏิบัติตนให้ถูกต้อง หลีกเลี่ยงการกระทำที่เป็นความผิดวินัย ทั้งนี้เพื่อประโยชน์แก่ทางราชการและแก่ตัวข้าราชการเอง